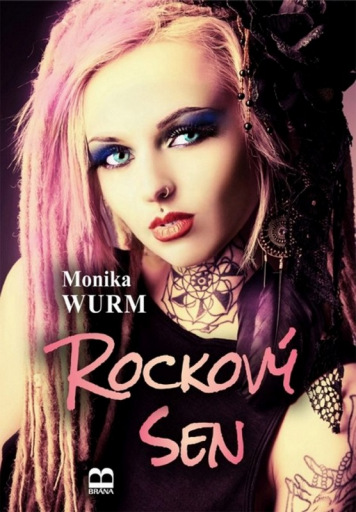

A close-up portrait of a woman with long, pink and yellow dreadlocks. She has blue eye makeup, a nose ring, and a large, intricate black tattoo on her neck. She is wearing a black top and a large, dark, feathered earring. The background is dark and textured.

Monika
WURM

ROCKOVÝ SEN

B
BRANA

Monika Wurm
ROCKOVÝ SEN

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Monika Wurm, 2017
© Nakladatelství BRÁNA, 2017
ISBN

Prológ

K napísaniu tejto knihy ma inšpirovali čitatelia, ktorí si žiadali pokračovanie knihy *Rockové tango*. Po dlhom zvažovaní som sa im rozhodla vyhovieť a napísala som voľné pokračovanie. Tento príbeh som tvorila rok, najdlhšie zo všetkých mojich diel. Dopriala som si čas, aby som čitateľom ulahodila plnohodnotným príbehom, ktorý bazíruje na hlavnom hrdinovi z inej knihy a novej ženskej postave, čo pre autora znamená obrovskú výzvu, ktorej som sa s radosťou postavila.

Vymyslela som si pre vás nerovný príbeh o osudoch dvoch postáv, ktoré ani rozličnejšie nemôžu byť. Pripravte sa na širokú škálu emócií, úsmevných výrokov a tragikomických situácií, ktoré dávajú deju nezameniteľné čaro. Rovnako sa môžete tešiť na nevšedné poňatie tém, s ktorými nás osud občas konfrontuje a, samozrejme, nesmie chýbať láska. Ten krehký cit, ktorý je dôležitou súčasťou našich životov, hoci nám niekedy spôsobuje viac utrpenia, ako potešenia.

V príbehu som na oživenie deja použila názvy a časti textov piesní, ktoré sú výhradne duševným vlastníctvom umelcov.

Alice Cooper – Poison

Yiruma – Rivers flow in you

Alter Bridge – In loving memory

Guns & Roses – This I love

Andrea Bocelli & Céline Dion – Prayer

Mená firiem a spoločností v tomto príbehu nemajú nijakú súvislosť so skutočnosťou, situácie, ktoré opisujem, sú vymyslené a nikdy sa nestali.

Pod'akovanie

Niektorí ľudia prichádzajú do našich životov ako lekcia a iní ako požehnanie. Preto by som sa rada niektorým, ktorí mojím požehnaním sú, poďakovala.

Ďakujem vám za vašu lásku a priateľstvo Sylvia K., Amália K., Dominika Š., Janka G., Mária P., Hedvika M., Gabriela K., Evka Š., Janka a Yozef T., Janka B., Mária K., Michaela D. H.

Moja veľká vďaka patrí, samozrejme, aj môjmu domovskému nakladateľstvu Brána a jeho kolektívu.

Drahí čitatelia, vám sa chcem obzvlášť poďakovať nielen za vašu náklonnosť, ale aj za podporu v každej forme. Bez vás by pre mňa nemalo písanie zmysel. Ďakujem...

Venovanie

Túto knihu venujem mojej drahej priateľke Syse K. a jej kamarátke Nirvane, pretože ich príbehy do veľkej miery ovplyvnili dej a charakter mojich postáv. Ďakujem.

Kapitola 1.

Sudkyňa neodmysliteľným kladivkom odklepla a potvrdila právoplatný rozsudok...

„A to sa s tým naozaj nedá nič robiť? Nemôžeme sa ešte raz odvolať!?“ zlostil sa Damien nakláňajúc sa nad svojho právnika a priateľa, doktora Parkera. Nemilosrdná sudkyňa zatiaľ s kamennou tvárou opúšťala sieň.

Damien bol pre ňu „starý známy“, odsúdila ho totiž za výtržnosť už tretí raz. Právnik sa snažil svojmu klientovi vysvetliť, že mu nezostáva nič iné, iba sa podrobiť výkonu trestu.

„Už sme sa raz odvolali Damien, a čo sme dosiahli? Akurát tak vyšší trest. Ako priateľ ti odporúčam, aby si sa rozhodol pre verejnoprospešné práce, veď to nie je zase také hrozné. Pár dní budeš zametať ulice, alebo niečo v podobnom zmysle. Premýšľal som nad tým, že to dokonca môže pomôcť aj tvojmu imidžu. Alebo si tých šesť aj pol dňa môžeš odsedieť, aspoň si oddýchnes. Ja naozaj nemôžem za to, že sa ti sudkyňa Morisonová rozhodla ušetriť lekcii a nepovolila kauciu. Nabudúce si rozmyslíš, či budeš len tak pre zábavu strhávať dopravné značenie,“ trochu zlomyselne ho karhal priateľ a jeden z najlepších londýnskych advokátov vôbec.

„Veď vieš, prečo som ich stínal dole!“ bránil sa Damien a rukou si nervózne prešiel po vlasoch.

„Ale ani vyčíňanie a vandalizmus ti Sunshine nevráti, spamätaj sa, chlape! Sú to už takmer štyri roky, nemôžeš sa stále správať ako blázon, keď ťa niekto nahnevá.“

Damien vstal, dal sa na odchod. Pochopil, že už o chvíľu sa začne pojednávať iný prípad. Doktor Parker ho nasledoval.

„Tri roky, desať mesiacov a sedemnášť dní,“ otočil sa k právnikovi, aby ho informoval o presnom počte rokov, mesiacov i dní, odkedy ho osud obral o jediná bytosť, ktorú kedy miloval. Vo dverách mu vletelo akési splašené, farebné dievčisko rovno do náručia.

„Dávaj trochu pozor, kam kráčaš, stvora bláznivá!“ nepríjemne zručol na dievčinu, odevom i účesom pripomínajúcu punkerku.

„Aby si sa nepotentoval, starec! Nevidela som ťa, tak si daj pohov!“ odtiahla sa, aby urobila miesto vychádzajúcim mužom.

Damien si ju s nechutťou prezeral tým svojím nepríjemným, skúmavým pohľadom.

„Chceš fotku, ujo?“ vyplazila naňho opírsingovaný jazyk. Damien kývol rukou a pobral sa k východu.

„Tá dnešná mládež...“ pohoršoval sa právnik, „videl si jej vlasy, Damien? Vyzerala ako papagáj. A to vulgárne oblečenie, určite si tiež šla k Morisonovej po rozsudok.“

Parker sa rozosmial, kým Damien tú sopl'andu už dávno pustil z hlavy. Skôr sa zamýšľal nad tým, že sa predsa len rozhodne pre spomínaných štyridsať hodín verejnoprospešných prác. Ako rockovej hviezdy by mu pár dní väzenia na imidži neubralo, ale nechcel byť zlým príkladom. Aj keď sa niekedy nevedel vmestiť do vlastnej kože. Stávalo sa to hlavne vtedy, keď ho niekto nahneval nemiestnym výrokom na adresu jeho Sunshine. Vtedy sa z neho stával rozzúrený býk, ktorý si musel všemožne vybiť hnev.

Nie, nezabudol na ňu. Ani roky nezahojili rany úplne. Niekedy iba mokvali, inokedy silno krvácali. Každý deň žil zo spomienok, ktoré sa mu akoby zrkadlili v jeho očiach, čo mu po nej zostali. Niekedy plakával, ale ticho, osamote, aby ho nikto nevidel. Nepotreboval ľútosť, bol predsa silný muž, ktorý odmieta smokliť. Damien, ten alfa samec, predsa nebude svoje slabé miesto vystavovať na obdiv. Aspoň sa o to snažil, dokonca prijal aj miesto porotcu v jednej z najznámejších hudobných súťaží v Anglicku. No rozhodol sa tak iba pod podmienkou, že mu kolegovia, tím a ani súťažiaci nebudú pripomínať minulosť v akejkoľvek forme.

Pred budovou súdu sa tlačilo niekoľko novinárov. Nebolo ich tak veľa ako pri poslednom rozsudku, keď sa vec uzavrela len finančnou pokutou. S pokutou za tých pár skrivených značiek počítal aj dnes, ale tá stará dievka Morisonová mu prešla cez rozum.

Damien sa aj s advokátom stratili za dverami taxíka a nenápadne sa zamiešali do poobedňajšej stop & go premávky.

„Sevas, Tchor, no čo pekné si si vysúdila dnes?“ Vajco sa hurónsky zasmial a s roztvorenou náručou čakal, kým ho objímam.

„Neznášam, keď ma tak voláš!“ zdúvala som sa s rukami založenými vbok. Vajco si poopravil zicherku, ktorou si len včera prepichol nos.

„No ták, sorry, Melody, ale Tchor na teba pasuje ako rit' na šerbel'. Každý má predsa prezývku,“ ospravedlňoval sa nešikovne. Aj tak som ho objala.

Vajco bol starý ako ja, na naše dvadsiate tretie narodeniny sme sa opili do nemoty. To bolo naposledy, čo som bola na mol. Mala som ho rada, pretože ma vždy chránil, aj keď bol chudý ako trieska, nikdy na mňa nedal dopustiť. Prezývku Vajco som mu pred rokmi dala práve ja. Vtedy som do punkovej scény chcela ešte len zapadnúť. Mala som sotva šestnásť, keď sa môj otec utopil vo vani. Doteraz neviem, či to bola nehoda pod vplyvom alkoholu, alebo samovražda. Milovala som ho a jeho strata mi zlomila srdce.

„No povedz už, aký ti dali trest? Hľadiš do blba, ako keby si bola sfetovaná!“

Vajco mnou zatriasol.

„Verejnoprospešné práce. Zase!“ stisla som unudene pery, „vraj ak budem ešte raz kradnúť, pôjdem rovno do chládku, vyhrážala sa sudkyňa, tá stará, ktorú som mala aj minule.“

Tvárila som sa statočne. Aj keď som sa považovala za rebelku, moje vnútro mi navrávalo, že by som konečne mala so svojím životom urobiť niečo užitočné. Lenže čo?

„Už som tu, môžeme ísť!“ Nirvana vkročila do jedného z bytov opustenej budovy, v ktorej sme s ostatnými punkermi bývali. Nirvana bola moja najlepšia priateľka, milovala hudbu ako ja, lenže ja som bola tá odvážnejšia, čo si trúfala aj spievať. Vajco si prehodil gitaru cez chrbát a odchádzal na dvor. Nirvana sa rýchlo prezliekala do čistých vecí. Vlhčenými obrúskami si pretrela výstrih a podpazušie.

„To teplo ma zabije!“ lamentovala priateľka. Nirvana sa v skutočnosti volala Keira, ale každý ju oslovoval Nirvana, pretože sa od nepamäti považovala za prívrženca kapely s rovnomeným názvom.

„Máknite si, kočky, čakám vás!“ zahulákal Vajco z prízemia. V rovnakom momente sa naše kanady rozozvučali na starých schodoch. Museli sme si dávať pozor, pretože náš squat nebol práve v najlepšom stave. Bez elektriny sme nevideli kam kráčame, svietili sme si mobilmi a na zábradlie sme sa tiež nemohli spoliehať, pretože sme žiadne nemali. Nejednen pripitý bezdomovec alebo punker stratil rovnováhu a... A ráno sme našli jeho mŕtvolu podtečenú krvou.

Vajco fajčil, keď sme sa objavili pred budovou, ktorú sme si privlastnili už pred niekoľkými rokmi. Farebnými punkerskými nápismi sme si ju vyzdobili. Cez leto sme vnútri usporiadali pár koncertov. Punková scéna si takéto

podujatie nenechala nikdy ujsť. Škoda, že nás polícia takmer vždy nadránom rozohnala.

„Kam pôjdeme sockovať dnes?“ zisťovala Nirvana a cestou si tupírovala po lopatky dlhé, hnedé vlasy.

„Pred železničnou stanicou Victoria sa nad nami určite nejakí turisti zľutujú,“ odvetil Vajco a špicom obíjanej topánky zahasil ohorok z cigarety.

Ned'aleko stanice sme sa rozložili. Vajco si ladil gitaru, Nirvana sa hrabala v odpadkovom koši, až kým nevylovila schopný papierový téglík na drobné. Publikum sme ihneď naším nápadným zovňajškom zaujali. Hlavne moje pestrofarebné dlhé vlasy pútali pozornosť už na sto metrov. Ľudia čakali, čo sa bude diať. Ich zvedavosť bola naša zbraň. Napravila som si červenú károvanú sukňu, siahajúcu nad kolená i čierne tričko na ramienka s nadpisom *punk's not dead*. Za ten som bola vďačná Nirvane, pretože bola veľmi talentovaná a vedela nakresliť hocičo. Kedysi totiž chodila na umeleckú školu. Okolo krku som nosila vybíjaný obojok, ktorý som si vyrobila vlastnoručne už veľmi dávno. Bola som pripravená.

„Začneme s pár piesňami od Green day,“ Vajco na mňa sprisahanecky žmurkol. Možno som nebola najmúdrejšia, ale texty piesní som si dokázala poľahky zapamätať. Nirvana bola v strehu. Nahodila nevinný úsmev a čakala na moment, keď s Vajcom začneme spievať, aby mohla začať vyberať drobné. Pustili sme sa do práce. Tak ako vždy sme mali úspech. Vysockovali sme si viac ako zvyčajne, pretože piatky a soboty bývali najsilnejšie. Dostali sme aj nejaké jedlo, a dokonca aj pár plechoviek piva. Nirvana ma objala so slzami v očiach. Vždy revala, keď som poslednú pieseň spievala pre ňu, ako zvyčajne to bol song od jej milovanej kapely.

Niektorí turisti sa chceli s nami dokonca odfotiť. Nemali sme nič proti, na malý okamih sme sa cítili ako hviezdy ulice.

Niekedy sa stávalo, že nás pozvali do miestnej krčmy. Možno sme si nerozumeli ani slovo, ale aj napriek tomu to bolo fajn. Dnes sa k nám priblížil nejaký ulizaný chlapík. Celý čas niečo držal v ruke. Odvážny Vajco ho objal okolo ramien a na rovinu sa ho spýtal, čo chce.

„Prechádzal som okolo vás a táto slečna...“ pohľadom skĺzol na mňa v momente, keď som rátala drobné, „mohol by som sa s ňou pozhovárať?“

Vajco sa natočil ku mne.

„Hej Tch, tento osakovaný si ťa žiada! Zase nejaký producent. Cítim to!“

Zdvihla som pohľad k neznámemu a v duchu som Vajcovi ďakovala, že ma na verejnosti neoslovuje celou prezývkou Tchor, ale len jej dvomi začiatočnými písmenami. Zodvihla som sa zo zeme, tváriac sa nebezpečne. Vedela som, že ľudia ako tento tu, sa nás punkerov zvyčajne boja a odsúdia nás skôr, ako dokážeme narátať do troch.

„Slečna Tch, smiem vás tak oslovovať, že?“ snažil sa byť priateľský, zatiaľ čo Vajco a Nirvana padali smiechom. Podával mi ruku. Toto gesto bolo znamením, že bude niečo chcieť. Ponuku priateľského pozdravu som prijala a na oplátku som mu tú jeho pevne stisla tak, až takmer zhíkol od bolesti. Týmto spôsobom dokážem vždy prekvapiť.

„Kde ste sa naučili takému chlapeckému stisku, slečna?“ vyceril neprirodzene biele zuby a masíroval si pravačku.

„V zoologickej kydám hnoj. Trikrát týždenne. Vieš si predstaviť, akú kopu naserie taký slon alebo hroch? Celý deň nakladám na fúrik hovná, ktoré treba odpratať preč. Takýmto športom pracujem na mojich bicepsoch.“

Zaťala som päsť a vystavila som mu na obdiv svoje svalstvo. Nirvana sa za pánikom súľala od smiechu na zemi. Rada som ich takýmto spôsobom zabávala, lenže neznámy sa neusmial ani raz.

„Volám sa Aron Key, som vyhľadávač talentov a vy, slečna, máte úžasný hlas! Neviem, kde sa v takom útľom stvorení berie taká hlboká sila, ale...“

Uvoľnila som sa a prestala som mu ponúkať na prehmatanie môj mini biceps.

„Nemám záujem, ujo, ale ďakujem ti za milú ponuku!“ drzo som mu tykala. Na rozlúčku som ho priateľsky tlápla po ramene.

„Veď ani neviete, čo som vám chcel ponúknuť, aspoň si ma vypočujte!“ Aron sa nechápavo uderil po čele, určite si myslel, že som ho nevidela.

Vrátila som sa k nemu, chcela som mu vysvetliť, že by nebol ani prvým, ani posledným, ktorý by ma chcel predať hudobnému priemyslu. Ponúkol ma žuvačkou. Dýchla som si do dlane, aby som zistila, či mi páchne dych, alebo ma ponúkol len preto, aby získal moju pozornosť. Dych mi nepáchol, no balíček žuvačiek som si vzala celý a strčila som si ho do podprsenky. S tým páňko nerátal. Usmiala som sa a počúvala jeho takzvanú ponuku.

„Čo by ste povedali na to, keby ste sa prihlásili do našej hudobnej súťaže *The Voice UK*? Hľadáme práve také výnimočné talenty ako ste vy. Neponúkam vám žiadnu tret'otriednu zmluvu ako väčšina hľadačov talentov, ktorí oslovujú pouličných umelcov. Ja vám ponúkam oveľa viac. Dávam vám šancu uchytiť sa v skutočnom šoubiznise. Už len podľa vášho hlasu vám garantujem, že sa dostanete určite ďaleko.“

Rozvášnene gestikuloval, zatiaľ čo ho Vajco za jeho chrptom napodobňoval a mne bolo do smiechu. Aron Key mi

do ruky strčil vizitku s jeho menom a dvomi telefónnymi číslami.

„Stačí, aby ste mi zavolali a ste okamžite v šou pred porotou. Ušetríte si minimálne štyri predkastingy, o ktorých bežný divák programu ani len netuší.“

Nechápala som, ale Aron mi všetko vysvetlil po lopate.

„Viete, ako funguje program *The Voice UK*?“

Prikývla som.

„Kým sa dostanete pred porotcov, prominentných hudobníkov, tak prebehnú minimálne 3 – 4 vnútorné kastingy talentov a len tí najlepší smú predstúpiť pred porotu. Zvyšok poznáte z televízie. Následne záleží na tom, či sa za vami nejaký hudobník alebo hudobníci otočia. Dám na to jed, že za vašim hlasom sa otočia všetci a nakoniec si svojho kouča vyberiete vy sama.“

Prísne sa mi zahľadel do mojich zelenomodrých očí.

„A čo Vajco? Aj on vie krásne spievať! Nože, daj nejaký Sex pistols!“ prikázala som priateľovi so zeleným, asi dvadsať centimetrov vysokým čírom na hlave.

„Lenže ja nechcem jeho, ale vás!“ šepkal Aron, aby sa môjho priateľa nedotkol. Vajco nebol hlúpy, vedel, že jeho spevácky talent nikdy nikoho veľmi neoslovil, a preto ma neposlúchol, aby sa pred Keyom predviedol. Skôr, ako sa so mnou ten s vybieleným chrupom rozlúčil, do ruky mi vložil dvadsať libier.

„Na telefón.“

Dotkol sa bankovky.

„Aby ste mi mohli zavolať hoci aj z búrky. Nepremýšľajte dlho, o tri týždne začíname, potrebujem vás včas zaradiť do programu.“

Nakoniec mi ešte vymenoval mená porotcov, ktorých som sotva poznala. *Dvadsať libier, pre mňa hotový majetok.* Pomyslela som si a priateľsky som sa s mužom lúčila.

„Budem čakať na váš telefonát, slečna Tch.“

Zamával skôr, ako sa stihol stratiť v prúdiacom dave.

„Pánabeka! Ty máš šťastie, všetci sa o teba trhajú! Aj ja by som chcela vedieť tak pekne spievať ako ty, Melody.“

Nirvana si so mnou preplietla prsty a druhou rukou mi siahla do výstrihu, aby si ukradla žuvačku. Cestou k squatu sme sa jašili a súťažili sme, ktorá z nás nafúkne väčšiu bublinu. Doma som sa opatrne vyškriabala na štvrté poschodie. Bol piatok, zo všetkých obývaných bytov, ktoré nemali dvere, sa ozývala živá punková hudba, hlasný smiech, niekde aj hádky alebo sex.

Nirvuš bývala so mnou, ale tá si odskočila aj s Vajcom po cigarety. Snažila som sa nevzbudiť pozornosť, pretože som dnes nemala náladu na chľast. Bola som unavená a zajtra musím skoro vstávať. V izbe, ktorú Nirvana pokreslila nádhernými obrazcami, som sa schúlila na môj matrac, ktorý som len pred dvomi mesiacmi našla pohodený pri smetiakoch. Vlastne celý náš inventár sa skladal z nájdených kusov nábytku. My dve sme mali asi najporiadnejšiu miestnosť v celom dome. Na zemi sa nepovaľovali odpadky, ako u ostatných, hádzali sme ich do vreca v kúte. Ani zápach pokazeného jedla alebo zvratkov u nás nebolo cítiť. Aj keď ma kvôli práci v zoolologickej prezývali Tchor, s Nirvuš sme boli najčistotnejšie dievčatá zo všetkých. Dbali sme na hygienu, poruke sme mali vždy zubnú kefku, vložky i vlhčené obrúsky. Trikrát za týždeň sme sa uprostred noci chodili na verejné záchody kúpať. Jedna z nás držala dvere a druhá sa venovala očiste do takej miery, ako nám to daná situácia dovoľila.

Ako som tak ležala, spomenula som si na vizitku od Arona Keya. Nahmatala som ju v podprsienke. Cez prasknuté okno prúdili do miestnosti lúče z reklamných tabúl neďalekého bordelu. V rukách sa mi v tlmenom červenom svetle zľahka zaligotala. Prstom som prechádzala po hrane lesklého papierika. Pohrávala som sa s myšlienkou, aké by to bolo, keby som raz naozaj stála na veľkom pódiu a pred skutočným publikom. Mám vôbec na to? Ved' som len úbohá troska, ktorej minulosť zničila život.

Kapitola 2.

Polovicu trestu v podobe verejnoprospešných prác som mala za sebou. Dnes som mala dostať pomocníka – začiatočníka, ktorý bude pracovať pod mojím dohľadom. Už som zvedavá, čo to zas bude zač. Dozorcu, ktorý podával hlásenia o kvalite nami vykonanej práce, som prosila, aby mi nepriradil nejakého nácka alebo narkomana. S nimi sú vždy problémy.

S malým ruksakom, prehodeným cez plece, som na neho, alebo na ňu, čakala. Nahlas som zazívala. Neznášala som vstávať takto skoro ráno, ale musela som. Čas som si krátila lízaním lízanky, ktorá bola hneď po žuvačkách mojou

najmilšou sladkosťou. Opierala som sa o vozík so šiestimi nádobami, pretože zozbieraný odpad sme museli triediť. Zdalo sa mi, že môj pomocník práve prichádza. S rukami vo vreckách a hlavou zahalenou v hlbokej kapucni to mal namierené ku mne. Ani sa na mňa nepozrel. Zastal pred mnou a z uší si vytiahol slúchadlá, z ktorých sa stále ozývala rocková hudba.

„Čo mám robiť?“ začal zisťovať bez zoznámenia nie veľmi nadšeným hlasom. Chcela som byť milá, ponúkla som mu ruku.

„Volám sa Melody, kradla som, preto som tu.“

Podobným spôsobom sme sa mali predstaviť novým členom zbieračskej tlupy, aby sa necítili trápne, že si tiež musia odrobiť nejaký priestupok. Lenže tento nafúkanec mi nielenže nepodal ruku, ale neunúval sa ani predstaviť. Dľaňou som ho priateľsky udrela do ramena. Nie silno, prisahám, len som chcela vedieť, čo s ním je. Vtom na mňa zreval a odtiahol sa na dva kroky.

„Toto už nikdy, ale nikdy neurobíš, je ti to jasné?!“

Uvedomila som si, že takto už raz na mňa niekto zhúkol. Lovila som v pamäti, odkiaľ ten silný hlas poznám.

„Už vieceem! Ty si ten chlapík, do ktorého som nechtiac drgla v súdnej sieni. Bol si si vtedy tiež po rozsudok, že? Morisonová je fakt číslo!“

No tento arogantný týpek sa so mnou nemienil zhovárať.

„Začneme aj pracovať, alebo musím tvoje dristy znášať ešte ďalšiu hodinu?“

Jeho namyslenosť ma prekvapivo zabolela. Snažila som sa len o prostú konverzáciu, ale s ním nebolo rozumnej reči, a tak som mu začala vysvetľovať, čo je náplňou našej práce. Do ruky som mu podala špeciálne náradie na zber odpadu.

„Sem dáš papier, sem plasty a do tohto hádzeme bioodpad. Do štvrtého poputuje sklo a sem zase plechovice. Do posledného posúvame taký odpad, ktorý nevieme zaradiť. Vozík tlačíš ty!“ vyplazila som víťazoslávne jazyk. Čakala som na nejakú emóciu, úsmev, alebo námietku, lenže on nič.

Zostala som zarazená, lebo zvyčajne sa noví chcú zhovárať, alebo sa ma snažia baliť, alebo sú aspoň priateľskí, ale tento?

„Týmto smerom?“ ukázal na nekonečne dlhú ulicu pred nami.

Prikývla som a ukázala som mu, ako používame náradie. Len čo som sa priblížila, urobil krok vzad. Hnevalo ma to. Nadvihla som pravú ruku nad hlavu, aby som si privoňala k podpazušiu, či náhodou nezapácham. Podpazušie som otrčila aj jemu pod nos.

„Smrdím ti, alebo čo ti na mne tak prekáža, kristepane?! Nemusíš sa správať ako namyslený debil, sme totiž na spoločnej lodi. Musíme si pomáhať. Nezabúdaj na to!“ zvýšila som hlas. Pohybom ruky mi len naznačil, aby som jeho správanie nebrala tak tragicky. Keď si do uší začal pchať slúchadlá, bola som proti.

„A ja som sa tak tešila, že si budem mať s kým pokecať. To mám teraz držať hubu a krok celý deň?!“ hnevala som sa.

On len mykol hlavou a nebadane precedil pomedzi zuby: „Tak si hoc aj spievaj, len mi už daj pokoj!“

Skôr ako som mu stihla odpovedať, že spievať viem, tak si zosilnil zvuk, aby mi dal jasne najavo, že so mnou nechce mať nič spoločné. Možno by sa so mnou bavil inak, keby som miesto výstrihu po pupok mala blúzku zapnutú až po krk, alebo keby som namiesto farebných vlasov hrala jemnú blondínku. Možno vtedy by sa ku mne začal správať ako k žene. Ale na podobné opovrhujúce správanie som si zvykla už dávno. Najlepšie som sa cítila medzi svojimi punkermi, ktorí človeka berú takého, aký v skutočnosti je. Bez pretvárk. Aj keď sa musím priznať, že som sa nad zmenou imidžu už zamýšľala. Niekedy mi bolo ľúto, že ma spoločnosť neberie vážne a díva sa na mňa ako na totálneho cvoka.

Slúchadlá neznámeho hrali tak nahlas, že som niektoré piesne dokonca spoznávala. Naozaj som si začala spievať a tancovať okolo vozíka. Náročky tak, aby ma ten namyslenec videl. Nástroj na zbieranie odpadkov mi slúžil ako mikrofón, lenže on ma úplne ignoroval. Akoby som vôbec neexistovala. Jeho nezájum ma ešte viac rozdráždil. Túžila som z neho dostať jeden, aspoň jeden maličký úsmev.

Po troch hodinách sme mali nárok na polhodinovú prestávku. Usadila som sa do tieňa jedného z mála stromov, ktoré poskytovali osviežujúci tieň. Na počudovanie si pán *Nedotýkajsama* prisadol. Všimla som si, že so sebou nemal nič na jedenie, dokonca ani len vodu nie a v tejto štvrti sa nenachádzal žiadny obchod či reštaurácia s rýchlym občerstvením. Ja som to už poznala, preto som si jedlo nosila vždy so sebou. Ráno bolo v plnom prúde a začínalo byť poriadne horúco. Potila som sa ako krava v kufri a on si tú svoju kapucňu nestiahol z hlavy ani vtedy. Ponúkla som mu vodu z mojej plastovej fľaše, ktorú som si pravidelne plnila vodou z verejného napájadla. Odmietol. Prečo som sa začudovala? Vytiahla som si obložený chlieb, ktorý som si za pár drobných kúpila v diskontných potravinách po ceste sem. Polovicu som odlomila a podala som mu ju. Čo keď vôbec nemá peniaze, aby si mohol niečo kúpiť a ostýcha sa vypýtať si? Aj keď punkeri sú večne švorc, vedia sa s jedlom vždy podeliť.

Tento chlapík, ktorý mohol byť mojím otcom, nevyzeral, že by bol na drogách. Možno tiež kradol ako ja, alebo žeby niekoho zbil? Na prvý pohľad tak vyzeral. Asi sa za svoj trest hanbí, preto sa so mnou nezhovára. Chlieb som mu ponúkla ešte raz. Na jedlo sa síce zahľadel, ale neprijal ho.

Akoby omylom mu tiché *d'akujem* vypadlo z úst. Aspoň, že to.

„Veď ja si ťa skrotím!“ dávala som si tiché predsavzatie do budúcnosti.

Na druhý deň si tesne pred prestávkou telefonicky objednal pizzu, ktorú mu donášková služba priniesla rovno pod nos. Takže peniaze má, pretože poslíčkovi nechal vysoké prepitné, z ktorého by som ja v pohode prežila týždeň. V tichosti som sa zalizovala nad voňavou pizzou. V hĺbke duše som dúfala, že mi kúsok ponúkne, no nestalo sa tak. Musela som si nechať zájsť chuť.

Najšokovanejšia som zostala vtedy, keď takmer tretinu vyhodil medzi odpadky v našom vozíku.

„Zbláznil si sa, človeče?! Jedlo sa nezahadzuje! Mohol si si ju nechať na neskôr. Blázon!“ nadávala som nahlas.

Vylovila som skrčenú škatuľu a pustila som sa do stále teplej pizze. Zjedla som aj suché kraje, ktoré nechal on.

„Takú dobrotu som už dávno nemala,“ pochvaľovala som si mliaskajúc. Hľadel na mňa, akoby som zožrala nechutného chrobáka.

„Čo je? Zahodil si ju! Veď hádam nie si otrávený. Nemám peniaze na pizzu ako ty, macher! Zvyšky po ľuďoch dojedám pravidelne a vôbec sa za to nehanbím, aby si vedel! A stále žijem, ako vidíš!“

Zapózovala som pred ním v plnej paráde. Dózu s nedopitou kolou položil na vozík tak, aby sa jej obsah nevyliat. Vypila som aj tú. Plechovicu som doslova vylisovala ťažkou bagančou a odhodila do správnej zbernej nádoby.

Od tohto dňa sa so mnou síce nezhováral, ale nedojedené jedlo mi vždy posunul, bez toho, aby ho hneď zahodil. Za týždeň som určite pribrala tri kilá. Objednával samé dobroty, niektorých sa sám ani nedotkol. Nebola som priberčivá a vždy som zjedla všetko do poslednej omrvinky. Raz som ho pristihla usmievať sa, pretože som bojovala s nejakými morskými potvorami, ktoré som uvidela aj ochutnala úplne po prvý raz v živote. Tie stvorenia mali na sebe akúsi tvrdú šupku, ktorú bolo treba pred konzumáciou sňať dolu. Nevedela som to, a tak som si do úst narvala celého tvora. Po zvyšok prestávky som iba vyplŕúvala tvrdé šupky, a práve to ho očividne tak zabávalo.

V predposledný deň som mu za to všetko priniesla darček. S Nirvanou sme sem-tam vyrábali nitkové náramky, ktoré sme pri našich pouličných koncertoch predávali. Niekoľko takých zdobilo aj moje zápästia. Každý jeden zhmotňoval určitú životnú etapu, koncert alebo spomienku. Všimla som si, že môj spoločník, ktorého meno som si mimochodom zistila u nášho poriadkového konzultanta, nosí podobné. Jeho meno Yasine Mirza som zapracovala do modro-žltého náramku.

Celá šťastná som sa tešila do roboty. Dúfala som, že ho prekvapím a on sa konečne bude so mnou zhovárať.

„Yasine sa píše s dvoma S,“ poznamenal sucho, keď som mu do ruky vložila náramok, ktorý som vyrábala v noci pri svetle sviečky. Čakala som, že povie aspoň strohé *d'akujem*, alebo, že nepovie nič, ale rozhodne som nečakala kritiku.

„Trhni si!“ urazená som mu náramok vytrhla z ruky a hodila ho do odpadu. Jeho nevďačnosť ma totálne odzbrojila. Zaťala som zuby a začala som radšej zbierať smeti, povalujúce sa okolo nás. V ten deň som ho totálne ignorovala. Nevzala som si ani jedlo, ktoré cez prestávku nedojedol. *Asi mu prekáža, že som punkerka!* Ale rozhodla som sa neriešiť ho. Nemalo to zmysel.

Poslednú polhodinu našej nútenej pracovnej doby sa začalo diať niečo zvláštne. Niekoľko nápadných áut sa previezlo okolo nás. Čumeli, akoby nikdy nevideli pracujúcich ľudí. Yassine s dvojitém S sa od nich odvracal. Kapucňu si pritiahol hlbšie do tváre.

„Asi si musel niečo pekne posrať, keď ťa prenasledujú, a dokonca aj fotia.“

Prstom som ukazovala na muža, ktorý sa s fotoaparátom nakláňal z auta tak, že z neho div nevypadol. Začala som pre nepozvaného host'a strúhať opičky. Skačkala som na jednej nohe, vyplazovala som jazyk, z vlasov som si vyrábala fúzy, tancovala som. Čím viac som sa bláznila, tým viac sa ich zrazu objavilo.

„Mohla by si s tým divadlom prestať, preboha?! Nevidíš, že to sú paparazzi?“

„Á, pozrime sa, môj spoločník vie aj rozprávať,“ prebleslo mi hlavou.

„No jasné, že sú to paparazzi. Fotia si dvoch zametačov ulice, lebo práve nemajú nič lepšie na práci! Oh, sorry, ja som ti zabudla oznámiť, že som v skutočnosti prevtelená superstar, len neviem ktorá!“ smiala som sa, až ma brucho bolelo.

„Čo foto, to libra, ujko! Kričala som na toho, čo bol najbližšie. Yassine si ich nevšimal. Vzala som metlu a rozbehla som sa po ňom touto svojou provizórnou zbraňou. Skôr ako zdúchol, stihol urobiť ešte zopár záberov.

Yassine telefonoval a na konci zmeny poňho prišlo namakané auto. Čo ak má tento môj „ukecaný“ spoločník niečo s mafiou? Napadlo mi to, pretože neprišlo hocikaké auto, ale poriadne luxusná kára. Peniaze mu rozhodne nechýbali.

„Heeeej, Yassine s dvomi S, čo keby ste ma vyhodili pri metre, keď zaparkujem môj športiak?“ zakričala som a rukou som pobúchala po káre s odpadom, ktorú sme viezli k zbernému miestu. Nereagoval.

„No dobre! Veď som sa len pýtala! Toľké nadšenie som nečakala, pôjdem peši ako vždy,“ poslednú vetu som takmer prehltla. Navrávala som si, že mi je jeho správanie ukradnuté. Odkráčala som k najbližšej zastávke. Dnes som plánovala navštíviť mamu, aby som si vyzdvihla peniaze.

Môj skromný zárobok zo zoologickej som si nechávala posielat' na jej konto, pretože ja som žiadne nemala. Po tom, čo mi exekútor každý mesiac stiahol takmer polovičku miniatúrnej výplaty, som sotva vyžila. Našťastie som mohla bezplatne bývať v squate. Z domu ma totiž vyrazil milenec mojej matky rovno na ulicu. Nádejala som sa, že sa s ním už rozišla a že si našla nového truhlíka, ktorému nebude prekážať, keď sa opäť nast'ahujem do svojej izby.

„Do pekla tam aj so zámkom!“ zakliala som nahlas, keď som do nej nemohla napchať môj kľúč. Pre istotu som skontrolovala poschodie i číslo dverí. Nechápala som, veď som na správnej adrese. Vtom mi otvorilo dvere akési decko v ružovom pyžame a s vrkôčikmi na hlave.

„Ty si Melody?“ spýtalo sa piskľavým hláskom. Zrazu sa vo dverách objavila moja matka. Zmenila sa. Bola ostrihaná na krátko a šediny prekryvala akýmsi hnedým prelivom.

„Dala si vymeniť zámok?“ s počudovaním som na ňu vyvalila oči. Mama neodpovedala, nevyslovila ani hlúpe *ahoj* alebo *ako sa máš*. Písknutím a pohybom ruky mi dala povolenie vojsť. Začala som sa vyzliekať, chcela som sa ísť osprchovať. Na pôvod decka som sa nepýtala, asi ju stráži niektorým zo susedov. To robievala bežne.

„Ehm, Melody, teraz to nejde!“

„Čo nejde?!“ zagánila som na ňu.

Vždy som sa doma sprchovala a v práčke som si zvykla vyprať veci, ktoré som si priniesla v ruksaku.

„No, nejde to! Nepôjdeš sa sprchovať, lebo...“

Ruky nadhodila agresívne do vzduchu a okamžite siahla po načatom balíčku cigariet.

„To znamená, že tu už nielenže nebývam, ale nesmiem sa sem prísť ani len okúpať? Matka!!!“ zvýšila som hlas, lenže ona nestihla reagovať, pretože niekto prichádzal. V gaťkách a podprsienke som prekvapene hľadela na prichádzajúceho muža. Nepoznala som ho.

„On je konečne ten pravý!“ šepľala mi naradostene do ucha skôr, ako mu utekala naproti odobrať tašku s nákupom. Cez hlavu som si navliekla naspäť prepotené tričko z roboty. Neznámy ma zbadal hneď, ako vkročil do kuchyne. Nevdojak sa usmial.

„Melody, toto je Trevor, budeme sa brať,“ zajasala a pohladkala po líci muža, ktorému sa moja prítomnosť dvakrát nepáčila.

„Abigail, chod' do svojej izby!“ prikázal dievčatku s vrkôčikmi. Až keď jej prikaz zopakoval druhý raz, dievča naduto odpochoďovalo preč. Nezabudlo poriadne tresnúť dverami. Tými, ktoré kedysi patrili mojej detskej izbe. Rozbehla som sa smerom k nej.

„Melody! Melody, počkaj!“ jej hlas znel prísne. Za dverami mojej izby sa nachádzalo ľadové kráľovstvo, presná kópia rozprávky Frozen.

„Však vyzerám ako Elsa?“ Abigail si práve na hlavu natiahla parochňu s mohutným bielym vrkočom.

„A kde sú moje veci?“ vyriekla som sklamane. Slova sa ujal na prvý pohľad nesympatický Trevor s ryšavou kozou briadkou.

„Nábytok bol zničený. Veď bol celý polepený nálepkami a znehodnotený tými satanistickými nápismi. Zhodli sme sa, že Abigail kúpime nový.“

Zosunula som sa na kolená.

„Satanistické sú len tvoje názory a nevedomosť, Trevor!“

Určite by nespoznal rozdiel ani medzi ľudovkami a rockovou hudbou, nieto ešte medzi satanistickým a punkovým hnutím.

„Nedovolil som vám, aby ste mi tykali, slečna Blairová!“ okríkol ma votrelec v byte mojej matky, ktorá sa ma ani nezastala.

„Kde sú moje veci, cédečká, plagáty, zbierka harmoník...?“

Mama mi s hnusom podala do ruky ruksak so zvyšným oblečením, ktoré som si chcela u nej vyprať. V druhej ruke niesla finančnú hotovosť v podobe mojej výplaty, po ktorú som si chodila každý mesiac.

„Tvoje veci sme uložili v pivnici do debničky,“ pokúšala sa ma upokojiť.

Nahnevane som udrela do podlahy.

„Do jednej? Jednej jedinej? A čo zvyšok?“ bola som zhrozená, že to moja vlastná matka dopustila.

„To by stačilo, Melody, nevidíš, že sa ťa úbohá Abigail bojí? Odíď, prosím!“

Peniaze mi hodila do lona.

„Na svadbu si mám obliecť ružové šatočky, alebo také pekné modré, aké nosí Elsa z Frozen?“ neodpustila som si vystrúhať znechutenú grimasu. Mojou naivnou otázkou som ich chcela len zahanbiť. Vedela som, že si ma na ich svadbe aj tak neželajú. Nikto na moju poznámku, ktorá mi do očí nahnala slzy, ani len nezareagoval.

„Tvoje veci som trochu pretriedila. To, čo som považovala za potrebné, som ti odložila do pivnice. Ak chceš, Trevor ti pôjde otvoriť.“

Bankovky som si vopchala do ruksaku.

„Melody, už si nepravajem, aby si si peniaze nechávala posielat' na moje konto. Obťažuje ma to. Dúfam, že to chápeš! Postav sa konečne na vlastné nohy, máš už predsa dvadsaťtri rokov, dievča!“

Všimla som si, ako ju ten prasací ksicht Trevor drgol akože veľmi nenápadne do boku.

„A okrem iného... Melody... už u nás nie si vítaná.“

Prečo som sa tejto vete vôbec nečudovala? Matka začala pseudovysvetľovanie, aby upokojila svoje vlastné svedomie.

„Roky som sa ti pokúšala byť dobrou matkou. Ale ani na moje naliehanie či prosby si tú prekliatu školu nedokončila. Pozri, čo sa z teba stalo! Flákaš sa s kadejakými narkomanmi a ktovie, čo všetko ešte s nimi vyvádzaš. A to ani nerátam tvoje zápisy v registri trestov. Hanbím sa za teba, Melody. Ani jeden jediný raz v živote som na teba nedokázala byť pyšná a pritom som sa tak snažila...“

Tľapnutím dlaní som jej naznačila, aby konečne držala ústa. Teraz som začala hovoriť ja.

„Správne! Vinu treba zvaliť len na mňa, mamička! Nalož mi, som vinná za všetky hriechy sveta! Tlieskam! Asi si zabudla, čo sa v minulosti odohralo, že? Nebola si to náhodou ty, kto cez posteľ hľadal toho pravého? Mala som si radšej zobrať príklad z tvojej prelietavosti? S okom si sa rozviedla, lebo bol príliš poslušný, príliš nudný. Vieš, že iba kvôli tebe začal piť?! Ty si vinná, že zomrel!“

Dúfam, že ju dokážeš skrotiť aspoň ty, Trevor, lebo tridsiati pred tebou si s ňou nevedeli dať rady!“

Po facke, ktorá nasledovala, mi do líc vystrelila ostrá bolesť.

„Nevracaj sa, Melody! Už ťa nechcem vidieť! Nikdy! Neplánovala som ti to povedať, ale situácia sa zmenila. Vedz, že tvoj *akože* otec, nikdy tvojím otcom nebol! Ale bolo od neho naozaj zlaté, že ťa miloval ako vlastnú. Moja pekná, mne si tým, že si sa pýtala na svet, zničila život! Obetovala som sa, aby si sa mohla narodiť. A namiesto vďaka ma ideš, ty, malá cundra, súdiť?! Toto som si naozaj nezaslúžila!“ hrozila mi s prísne zdvihnutým ukazovákom.

„Teraz je čas, aby si si konečne žila svoj život, hoci aj úbohej punkerky. Teraz choď! Zmizni!“

Bez slova som sa postavila. Na bedrá som si natiahla vybíjanú minisukňu. Trevor mi odovzdal škatuľu a menšiu igelitku s mojimi vecami. Neplakala som. Naposledy som dovolila slzám pošpiniť moju tvár na ockovom pohrebe a...

Hlavu hore, Melody! Ty jedného dňa všetkým vytrieš zrak! Jedného dňa... povzbudzovala som sa v hĺbke mojej tak často zráňanej duše.

Kapitola 3.

S drevenou debničkou medzi nohami som sedela na chodníku pred bytovkou, v ktorej som strávila celé detstvo. Všetok môj majetok sa nachádzal na jej dne. Siahla sa po jednej z ústnych harmoník, ktoré som kedysi zbierala. Priložila som si ju k ústam, lenže hrča v hrdle mi nedovolila rozozvučať ju. Ani hlasný povzdych, ktorý bol presýtený zúfalstvom, neurobil moju situáciu jednoduchšou. Tvárila som sa hrdo a nezlomne, márne som sa pokúšala navrávať si, že mi je celý svet ukradnutý.

Zavolala som Brunovi, bol jediný, na koho som si spomenula, že vlastní auto. Debničku som nedokázala sama teperiť cez pol mesta. Lenže namiesto Bruna predou mnou zastavil jeho mladší brat Colin, ktorého som neznášala.

„Ako sa máme, slečna nebezpečná? Brat nemohol, a tak poslal mňa, nasadaj!“

Colina prezývame Guma. Hovorilo sa, že kedysi nafúkal balíček farebných kondómov namiesto balónov a celý zväzok priviazal o bránu Buckinghamského paláca. Guma je taký vysoký ako ja, ale práca v sklade mu vymodelovala silné, šlachovité telo. Vlasy si odfarbuje na blond a niekedy si z nich vytvaruje desaťcentimetrové číro, ako aj dnes. Colin je v okruhu mojich známych zriedkavá výnimka, pretože má normálne zamestnanie, byt a ako vidím, najnovšie aj auto. Vyzerá ako punker, aj sa tak oblieka. Všetci ho milujú, lebo vždy, keď príde do squatu na návštevu, prinesie alkohol aj jedlo. Niekedy cez víkend, keď to preženie s alkoholom, spí v hosťovskej izbe. Za hosťovské izby považujeme tie na treťom poschodí. Udržujeme ich v takej čistote, akú nám naša situácia dovoľuje. Niekedy v nich ubytujeme náhodných návštevníkov z iných miest alebo punkové kapely, ak usporadúvame nejaký koncert.

Bola som unavená. Najradšej by som si zdiemla rovno na mieste, pretože to skoré vstávanie ma zabíjalo. Buď

som makala v zoolologickej, alebo som si odpracovávala trest. Zajtra mám verejnoprospešné práce posledný deň. Potom si konečne môžem oddýchnuť. Po dnešku som sa rozhodla môj život konečne zmeniť. Viem, sľubovala som si to už najmenej tisíckrát, ale tentoraz to bude iné, pretože dnes to myslím smrteľne vážne. Musím niečo podniknúť, inak skončím ako troska závislá na alkohole. Tak ako mnoho ľudí zo squatu. Zavolám tomu s vybielenými zubami, pôjdem do televízie a budem slávna, obľúbená a po čase možno aj bohatá. Vtom som si uvedomila, že som akurát tak iba strašne hladná. Dnes som si do úst nevložila ani kúšik jedla.

„Nechceš sa ísť osprchovať do môjho bytu? Veci ti môžem dať vyprať do práčovne a prespať môžeš tiež u mňa, ak chceš,“ ponúkol mi Guma priateľsky, keď som sa posťažovala na matku.

„A... a čo za to?“

Vedela som, že v živote nie je nič zadarmo. Veľavravne sa uškrnul, ale jasne sa nevyjadril. Aj ten úsmev mi stačil na to, aby som pochopila dôvod, pre ktorý mi chce tak pomáhať. Práve s ním som kedysi prišla o panenstvo. On si to možno ani nepamätá, pretože bol s'atý pod obraz Boží, ale ja som nemohla byť taká opitá, aby som na ten hrozný zážitok zabudla. Dodnes s určitosťou neviem, či si na tú osudovú noc pamätá a mlčí naschvál. Nikdy sme sa o tom nezhovárali.

Guma miloval punkovú hudbu sedemdesiatych a osemdesiatych rokov, preto som sa vôbec nečudovala, že mal v aute zámerne nainštalované kazetové rádio. Do otvoru magnetofónu vsunul ošúchanú pásku jeho najobľúbenejšej kapely *The Clash*. Práve pri albume *London calling* ma chytala triaška. Privrela som viečka, pokúšala som sa nevnímať melódiu, ktorá mi pripomínala tú noc.

... Mala som šestnásť, keď som odišla z domu. Konečne som si mohla užiť vysnívanú ilúziu skutočnej punkerky. Celý mesiac som sa tešila na letný punkový festival, na ktorý sa chystali všetci obyvatelia vtedajšieho squatu. Guma po mne pokukoval celý večer, vtedy sme sa poznali len niekoľko dní. Bol nováčik, rovnako ako aj ja. Počas koncertu som sa zamiešala do davu a až neskôr som si uvedomila, že práve on stál rovno za mnou. Nenamietala som, keď si ruky ovinul okolo môjho drieku. Dokonca sa mi to páčilo, aj keď mi prekážalo, že bol dosť spitý.

Keď sa na javisku objavila kapela, ktorá imitovala *The Clash*, publikum riadne zhustlo a ja som bola doslova nalepená na ľuďoch predou mnou, Guma, samozrejme, na mojom chrbte. Dotieravé ruky na mojom tele som pripisovala chaosu, ktorý vládol navôkol. Až keď som pocítila prsty klžuce sa po mojom rozkroku, vedela som, že to nebude náhoda. Nanešťastie som mala odetú len krátku sukničku, ktorá mi v takejto situácii neposkytovala ktovieakú ochranu. Rukami som sa pokúšala brániť, ale zbytočne. Uvedomila som si, že sú jeho – Colinove.

Nemotorne ma bozkával na krk, ale mne sa jeho pokusy o zblíženie zrazu veľmi priecili. Ale nemala som kam ujsť. Moju snahu o obranu potrestal uväznením rúk, ktoré mi mocne držal za chrbtom. Mohla som nadávať, kričať, prosíkať, ale nikto ma pre hluk z pódia nedokázal počuť. Pre tmú a svetelné efekty nik nezbadal, čo sa mi stalo. Ani neviem, ako sa mu podarilo do mňa vniknúť. Zabolelo to, až mi vyhľkli slzy. Koncert som už vôbec nevnímala, len som čakala, kedy prestane a povie zovretie mojich zápästí. Cítila som sa pošpinená. Stratu mojej nevinnosti som si ani ako punkerka takto nepredstavovala.

Nikomu som nič nepovedala. V prvý moment som si to azda ani nepripúšťala, mala som tiež vypité, ale ani po týždni som ten zážitok nedokázala vypustiť z hlavy. Podľa mňa to bolo nechutné a Guma som za to čoraz viac nenávidela. A čím väčšiu averziu som voči nemu cítila, o to viac sa o mňa zaujímal. Neprešlo ho to dodnes.

„V mrazáku mám tuniakovú pizzu. Tú máš predsa najradšej, ak sa nemýlim.“

Z odporných spomienok ma prebral práve jeho hlas. Pokúšala som sa tváriť normálne, to znamená, že som sa snažila pôsobiť nebojácne. Napriek tomu som ho odmietala sprevádzať do jeho bytu.

„Hádam sa ma nebojíš, Melody?“ spýtal sa so zvláštnymi iskričkami v očiach a pohladil ma po ramene.

„Pozri, Melody, musím ísť do práce, v mojom byte budeš celkom sama, takže nemáš dôvod neprijať moju ponuku. Osprchuješ sa, vyperieš si veci a môžeš si dokonca aj pospať. V čistom, útulnom byte, nie je to bohviečo, ale stále lepšie ako ten váš squat. Tak čo ty na to?“

Zaváhala som, ale keďže nebude doma, tak by som jeho návrh mohla zvážiť.

„A kedy sa vrátiš?“ zisťovala som dopredu.

„Určite nie pred polnocou,“ prstom ukázal na ulicu, kde býval. Pýtal si povolenie, či môže odbočiť. Prikývla som, hoci ma sužovala vnútorná nervozita, ale nechcela som sa už zase umývať handričkou na verejných záchodoch.

Guma býval na štvrtom poschodí bez výťahu. Šliapať po schodoch som bola už zvyknutá, takže mi to nerobilo problém. Býval v malom jednoizbovom byte, do ktorého zatekalo. Spoznala som to podľa čiernej plesne, ktorá sa ťahala po kútoch miestnosti.

„Na viac zatiaľ nemám,“ ukázal na skromné zariadenie, ktoré bolo oproti tomu zo squatu, doslova luxusom. Ukázal mi tesnú kúpeľňu, spojenú s toaletou.

„Rozprávka!“ zamrmlala som si popod nos. Z chrbta som si sňala ruksak prepchatý mojím oblečením. V

kuchynke mal mierny zmätok, ale na chlapa to bolo v pohode.

„Idem do roboty. Cít sa tu ako doma, v mrazáku je spomínaná pizza a v chladničke nájdeš pivo a nejaké sladkosti. Čo chceš vyprat’? Zanesiem to do pracovne, keď sa vrátim, prinesiem ti čisté a suché veci.“

Podala som mu preplnený ruksak, pri sebe som si nechala len mobil, nabíjačku, lieky a zopár osobných vecí. Bola som akoby paralyzovaná. Colin sa o nič nepokúsil a s úsmevom na perách odišiel do práce. Osamela som. Vnímala som ticho, ktoré dokázala rozčeriť iba ozvena mojich krokov.

Byt mal dvere aj okná, elektrinu aj tečúcu vodu. Pre mňa absolútny blahobyt. Zablúdila som do kúpeľne. Strhla som zo seba zapáchajúce oblečenie a ponáhľala som sa pod sprchu s teplou vodou. Trikrát som sa namydľila od hlavy až po päty. Pod sprchou som strávila minimálne hodinu. Vychutnávala som si pocit súkromia a bezpečia štyroch stien. Ešte viac som zatúžila po niečom podobnom, no vlastnom. Sedem rokov sa flákam a žijem život punkerky, ktorý má svoje pre aj proti. Lenže to *proti* vždy prevažovalo. Bolelo ma priznať si, že mama má čiastočne pravdu. No dobre, pravdu mala úplne. Nikdy na mňa nemohla byť pyšná. V pamäti som hľadala aspoň niečo, čím by som jej tvrdenie mohla vyvrátiť. Nevylovila som nič. Toto poznanie mi nahnalo do očí slzy. Skrútila som sa v rohu kúpeľne a nahlas som plakala. Ľutovala som sa a súčasne som sa nenávidela. Moje vnútro sa búrilo. Asi som konečne dospela, aj keď to trvalo viac než celých dvadsaťtri poondiatych rokov. Nabrala som odvalu pozrieť sa do zrkadla.

„Od zajtra začínaš nový život!“ prstom som pichala do zaroseného zrkadla. Zaprisahala som sa, že viac nebudem kradnúť, obmedzím alkohol a prestanem fajčiť. Od cigariet som aj tak závislá nikdy nebola. Fajčila som len preto, lebo sa to považovalo za cool. Cigaretu som však prijala vždy, keď mi ju niekto ponúkol. Nikdy som si vlastnú škatuľku nekúpila.

Upiekla som si pizzu a na oplátku som Colinovi upratala kuchyňu. Po zvyšok večera som kula plány do budúcnosti s novým, lepším ja. Na kartón od pizze som si začala písať zoznam, podľa ktorého som sa chcela v budúcnosti riadiť.

Na nahé telo som si obliekla Colinovo tričko, pretože môj zapáchajúci odev som si vyprala v umývadle. Visel na tyči, na ktorej bol pripevnený sprchovací záves. Pomaly sa stmievalo, ale až keď sa celkom zotmelo, uvedomila som si, že tu si môžem zažať svetlo. Postavila som sa k vypínaču. Zažala som a vzápätí som zhasla. Postup som zopakovala niekoľkokrát. Ako keby som stále neverila vlastným očiam, že sa nachádzam v skutočnom byte s dverami a svetlom, a nie v smradľavom squate.

Guma nemal posteľ, namiesto nej používal rozťahovaciu pohovku. Schúlila som sa na jej okraji. Viečka mi pomaly oťažievali a ja som zaspávala.

Zobudila som sa na žblnkot vody v susednom byte. Upokojila som sa, keď som si uvedomila, že sa zrejme niektorý zo susedov sprchuje. Po druhý raz ma zo spánku prebrali niečie ruky, ktoré si ma privinuli. V miestnosti bola tma. Napnutá ako struna som čakala, čo sa bude diať. Tvárila som sa, že spím. Bol to Colin, ktorý sa uložil spať ku mne. Vôbec som nepostrehla, kedy sa vrátil domov.

„Ľúbim ťa, Melody,“ šepol do vzduchu a ja som sa musela ovládať, aby som sa neprezradila, že nespím.

Ráno som sa zobudila na nástojčivé zvonenie telefónu. Dnes som mala posledný raz tie prekliate verejnoprospešné práce. Colin vstal so mnou, urobil mi kávu a ponúkol sladké pečivo, ktoré musel priniesť ešte v noci. Jeho správanie ma zarážalo. Bol milý a dokonca mi navrhol, že ma do roboty odvezie.

„Čo chceš, Guma?“ provokačne som sa pred neho postavila, uhrýzajúc si z koláča. Chcela som konečne poznať jeho zámer. Mlčal. Namiesto odpovede sa pobral na chodbu. Priniesol ruksak s čistým oblečením, ktoré mi však nepodal. Namiesto toho otvoril skriňu pri posteli a čisté veci mi vyložil do voľnej poličky.

„Chcem, aby si ostala so mnou!“

Nezareagovala som hneď. Chvíľu som len tak hľadela pred seba. Sledovala som dva hrnčeky na kuchynskej linke, z ktorých sa parilo. Príjemná vôňa kávy mi dodávala pocit domova.

„Ale za tvoju pohostinnosť budem musieť s tebou spať, že?“

Otočila som sa mu chrbtom, jeho odpoveď som chcela počuť, nie odčítať z jeho pohľadu.

„Ponúkam ti všetko, čo mám. Bývanie, jedlo a hlavne...“ počula som, že sa ku mne blížil. Jeho ruka spočinula na mojom drieku rovnako ako vtedy. Neodtiahla som sa.

„Neverím, že si si nevšimla city, ktoré voči tebe už roky prechovávam. V tichosti som sledoval, ako sa zahadzuješ s najrôznejšími ničomníkmi, ktorí mi nesiahajú ani po päty. Do squatu som chodil len kvôli tebe. Čakal som, kým budeš voľná a rozumná, dúfajúc, že mi raz dáš šancu. Nechápeš, že ťa milujem, Melody?“

Jeho pery nežne dopadli na môj krk. Zamrazilo ma. Chĺpky na rukách sa mi viditeľne zježili. Jeho ponuka bola fakt na zamyslenie. Ak sa chcem odraziť od dna, mohol by to byť prvý krok k novému životu. Aj keby to mal byť krok čisto z rozumu. Obetovala by som len svoje telo. Veď čo! Guma mal pravdu. Spávala som s horšími. Keď sa tak nad svojou minulosťou zamyslím, vôbec by som sa nečudovala, keby ma považoval za štetku. Ale on ma tak nikdy nenazval, aj keď sa nemo prizeral, ako som vystriedala fakt kadekoho. Nebola som práve priberčivá. Škoda len, že ma vždy

príťahovali len tí zlí *chlapci*, čo sa mi neraz vypomstilo. Na chvíľu som sa za svoju minulosť zahanbila.

„Mám ti čo ponúknuť. Neofútuješ, ak mi dáš šancu. Začneme spolu nový život.“

Ako pekne znela tá posledná veta. Colin ma otočil tvárou k sebe. Čakal na moju odpoveď. Kývnutím hlavy som privolila. Chystal sa ma pobožkať, ale zastavila som ho.

„Až neskôr, teraz musím letieť,“ pripomenula som mu dôvod, prečo som musela tak skoro vstať. Odviezol ma, a dokonca mi prisľúbil, že ma príde aj vyzdvihnúť. Jeho pozornosť mi imponovala, ale neobetovala som sa až príliš?

Posledný deň mi priradili nového pomocníka. Yassine s dvomi S dnes neprišiel. Stávalo sa bežne, že niekto verejnoprospešné práce flákal, lenže od nášho dozorcú som sa dozvedela, že Yassine sa neulieval. Do roboty neprišiel, lebo ho hospitalizovali. Aj keď som sa naňho hnevala, niečo ma lákalo, aby som ho navštívila.

Pri preberaní prepúšťacích papierov dokladujúcich, že som si trest kompletne odpracovala, som od vedúceho vyprosila názov nemocnice, v ktorej sa mal údajne nachádzať.

„Vznešený páno si ležal na oddelení súkromnej kliniky, chudák...“ mrmlala som si závistlivo popod nos. Ja som musela byť rada, že som mala na lieky, ktoré musím užívať do konca života. Ktovie, možno mi vedúci zámerne klamal a Yassine ležal v ktorejkoľvek inej nemocnici. Tak či onak, rozhodla som sa navštíviť ho. Teda, ak ho vôbec nájdem. Možno bude rád. Aj keď sa so mnou veľmi nebavil, vždy mi dal jedlo bez toho, aby odo mňa niečo očakával späť.

Keď v nemocnici ležala Nirvana, priniesla som jej čokoládu a kvetiny. Kvety som natrhala v parku. Prakticky som opäť páchala priestupok, ale hádam mi to tentoraz prejde. Čokoládu, alebo lepšie povedané čokoládovú tyčinku, som poctivo kúpila za posledné drobné, ktoré som mala. Neukradla som ju. Bola som na seba hrdá. Potom tu zostával už len problém s dopravou. Vtom som si spomenula na Gumu. Začal mi zvonieť mobil.

„Do riti!“ zahrešila som naozaj nahlas, až sa ľudia otáčali. Zabudla som, že ma príde vyzdvihnúť. Spásonosné klamstvo o záverečnom školení „Ako predísť kriminálnej činnosti v budúcnosti“, ma zachránilo.

Autobusom som sa dopravila pred údajnú súkromnú kliniku. Cestovala som načierno, típla som, aby ma revízor nechtyl. Ale nemala som peniaze na lístok. Zvyšok z výplaty, ktorý som si bola vziať u mamy, som si nechala v bezpečí Colinovho domova. Musím si dávať pozor, lebo ako čierny pasažier som si v minulosti vyslúžila už dve nemalé pokuty, ktoré mi, okrem iného, po častiach sťahujú z výplaty v zoologickej. Našťastie, tentoraz všetko dobre dopadlo. Úprimne ma zamrzelo, že som i dnes zlyhala a porušila som svoje nové predsavzatia, ale inak sa nedalo. *Ty si pre svoje prehrešky vždy nájdeš nejakú výhovorku!* – hrešila ma tá štipka zodpovednosti v mojom vnútri.

Rozhliadala som sa, ktorým vchodom mám vojsť. Rozhodla som sa pre ten najväčší. Moje čierne baganče ostro kontrastovali s bielou, vyleštenou podlahou, z ktorej by sa človek mohol určite pokojne najesť. Medzičasom moje kvety trochu povädli, ale stále boli v prijateľnom stave.

„Môžem vám nejakú pomôcť, slečna?“ oslovila ma vymaľovaná blond'avá pipka v svetlomodrom kostýmčeku za pultom, nad ktorým sa vynímal nápis RECEPCIA, presne ako v hoteli.

„Ehm, prišla som pozrieť brata, môžeš mi poradiť, kde ho nájdem?“ snažila som sa pekne artikulovať, ale až príliš neskoro som si uvedomila, že som jej nemala tykať. Slečinka s perami veľkými ako nafukovací čln sa ma spýtala na meno môjho údajného brata.

„Yassine Mirza, Yassine s dvomi S“, prízvukovala som jej. Zatiaľ, čo niečo ťukala do laptopu pred sebou, si ma kútikom oka sporadicky, s ľahko čitateľným odporom, prezerala. Jej odpor sa však odo mňa iba odrážal.

„Mohli by ste sa, prosím, preukázať, slečna?“

Aj keby ma najradšej hnala kade ľahšie, správala sa profesionálne. Vedela som, že si robí iba svoju prácu, tak som jej poslušne podala môj doklad totožnosti. Pozrela na takmer znehodnotený dokument.

„Yassine je môj nevlastný brat,“ usmiala som sa čo najprirodzenejšie, keďže jej do očí musela udrieť odlišnosť mien. Zrazu jej zazvonila pevná linka a začali prichádzať ďalší ľudia. Chcela ma mať z krku, tak mi prezradila poschodie a dvere, kde Yassine Mirza ležal. Za odmenu som jej podala jeden kvet, ktorý bol najmenej zvädnutý. Keď som sa obzrela, videla som, ako ho práve hádže do smetí. Vedela som, že to urobí, chcela som ju len trochu otestovať. Mnoho ľudí našej konzumnej spoločnosti si vôbec neváža malé prejavy náklonnosti.

Yassine spal. Potichu som k nemu podišla. Konečne som mu poriadne videla do tváre. Nieкого mi pripomínal, ale nevedela som si spomenúť koho. Jeho izba bola zariadená priateľsky v teplých tónoch. Na prvý pohľad nepripomínala vôbec nemocnicu, ale skôr luxusnú hotelovú izbu. Prešla som popri stojane, z ktorého mu kvapkala infúzia. Prstom som uderila do plastového vrečka, aby som ho mierne rozkývala. Všimla som si jeho zápästie. Okrem iných náramkov sa medzi nimi vynímal aj ten môj. Ten s jedným „S“, nad ktorým sa tak pohoršoval. Moje srdce pohladila obrovská radosť. Netušila som, že ho po tom, čo som ho zahodila, vytiahol z odpadkov. Tento muž bol zvláštna kreatúra.

Nahla som sa nad jeho tvár, aby som si ho lepšie prezrela. Bol o dosť starší. Podľa stôp, ktoré sa nemilosrdne zapísali do jeho tváre, som ho mohla považovať aj za svojho otca. Tých niekoľko starých jazvičiek mu pridávalo na zaujímavosti. Vtom otvoril oči. Nečakane. Od ľaku som zhĺkla a vrazila do stojana s infúziou, ktorý som stihla zachytiť skôr, ako dopadol na zem. Preľakol sa rovnako ako ja.

„Čo tu hľadáš, dievča jedno pojašené, skoro som dostal infarkt!“

V ten moment do miestnosti vleteli dvaja muži.

„Počuli sme krik, je všetko v poriadku?“

Yassine kývol hlavou a upokojil nabrúsených mužov, ktorí mi ani zďaleka nepripomínali lekárov.

„To je moja...“ hľadal správnu výhovorku. Slova som sa ujala ja.

„... Sestra, som jeho sestra! Nevlastná. Takže si môžete dať odpich, páni!“

Zakývala som im, aby som im naznačila, nech konečne vypadnú.

„Sestra?“ čudoval sa nad mojou výhovorkou.

„Buď rád, že som nepovedala, že som tvoja milenka. Aspoň som ťa nezahanbila, pretože rodinu si človek vybrať nemôže, alebo som im mala azda povedať pravdu o verejnoprospešných prácach?“

Zdvihla som kytičku kvetov, ktoré som od ľaku pustila na zem.

„Na!“

Na prikrývku som vyložila zvädnuté kvety a útlu čokoládovú tyčinku, lebo na tabuľku čokolády som nemala. Zahanbila som sa, keď som sa zahľadela na obrovský darčekový kôš, ktorý som si až teraz všimla v rohu na stole.

„Chcela som ti len popriať skoré uzdravenie. Povedali mi, že si v nemocnici. Chýbal si mi, brácho!“ vyslovila som skromne, zatiaľ čo on siahol po kvetoč. Prezeral si ich.

„Daj ich do vody,“ ukázal na šáločku vedľa seba. Poslúchla som ho.

„Čo ti vlastne je? Prečo si v nemocnici, Yassine s dvomi S?“ Vyplazila som mu špičku jazyka.

„Slepák. Chytil ma ešte včera okolo obeda, hneď ma operovali.“

On sa so mnou normálne zhováral. Vedela som, že bude rád, keď ho prídem pozrieť.

„Aj mňa rezali, chceš vidieť tú obrovskú jazvu?“ vyhrňala som si tričko, lenže ma zabrzdil. Nezaujímal ho to.

„Mala by si ísť, Melody. O chvíľu bude po návštevných hodinách. Vďaka, že si si robila o mňa starosť. Vážim si to.“

Na jednej strane som sa tešila, že ma prvýkrát oslovil mojím menom, na druhej strane ma zamrzelo, že ma vyhánal. Aj keď sa o to pokúšal slušne. Možno som nebola stelesnením geniality, ale i ja som vedela, že súkromné nemocnice nemajú prísne stanovené návštevné hodiny. Nechcela som sa vnucovať, a tak som sa nemotorným kývnutím ruky rozlúčila.

„Počuj!“ zastavil ma v momente, keď som sa chystala otvoriť dvere.

„Vidíš ten darčekový kôš? Dostal som ho dnes ráno, ale takmer nič z toho nemám rád. Ak chceš, vezmi si ho so sebou. Budem rád, keď ho niekto zužitkuje.“

Usmiala som sa tak trochu zmätene. Nikdy som nedostala niečo len tak, a tak som mu položila už moju obligátnu otázku, čo za to.

„Nechcem nič. Vezmi si ho, ak ho odnesieš.“

Kôš bol obrovský, ale jedlo unesiem vždy.

„Naozaj môžem? Nieže ma obviníš, že som ťa okradla či čo! Netreba mi viacej problémov než už mám!“

Yassine sa usmial, aj keď bol starší, bol celkom pohľadný, ale v očiach stále nosil akýsi druh smútku. Veľmi sa podobal tomu môjmu, aj keď som ho dôkladne tajila pred celým svetom.

Kapitola 4.

S obrovským darčekom košom som sa konečne vytrepala na ulicu. Ledva som ho vládala odniesť. Posledný kredit som minula na hovor s Colinom, aby prišiel po mňa autom. Čakanie naňho som si krátila vymýšľaním výhovoriek, ako som sa sem dostala a kde som prišla k tomu obrovskému jedlému daru. Do úvahy pripadala chabá výhovorka, že som kôš niekde vyhrala. Guma mi uveril a veľmi sa so mnou tešil. Úsmev mu zamrzol až v momente, keď som ho začala prosíkať, aby ma vzal do squatu. S jedlom som sa chcela podeliť s mojimi priateľmi.

Nirvana bola chudšia než ja, aj keď jedávala vždy viac. Vajco zase miloval rôzne zvláštnosti, ako kaviár alebo zavárané slimáky a podobne. Ja som také niečo do úst nikdy nedala, ani som po tom netúžila. Potrebovala som sa len poriadne najesť. Najradšej som mala fastfood a sladkosti. Milovala som aj ovocie a zeleninu, ale na takéto luxus som

nikdy nemala. Kilo banánov by ma vyšlo toľko, čo menu v Mekáči.

Colin bol zlatý, a aj keď sa mu veľmi nechcelo, odviezol ma na miesto, kde som posledné roky bývala. Nahovorila som mu, že ak chce, aby som uňho bývala, musím sa zbalit' a rozlúčiť. Bral to ako pádny argument.

„Kde si sa minulú noc zase flákala? Nemám kredit, nemohla som ti zavolať,“ Nirvana sa mi hodila okolo krku, len čo som prekročila prah našej spoločnej izby. Nestihla som sa jej ani len spýtať, odkiaľ vzala nádherné biele šaty, ktoré mala na sebe. Keď som jej s vážnou tvárou oznámila, že odvčera bývam u Colina, len sa rozosmiala.

„Za dva, tri dni od neho utečieš tak, ako to máš vo zvyku. Koľko ráz si to skúšala a len ty sama vieš, ako to nakoniec dopadlo. Ty nie si stavaná žiť v regulárnom partnerskom vzťahu, zlato!“ Nirvana začala vymenovávať mená chlapov, ku ktorým som sa v minulosti „vo veľkom štýle“ nasťahovala, a ktorým som zdrhla rýchlejšie, než som sa vôbec stihla zabývať.

„Tentoraz to bude iné,“ zahundrala som si popod nos, aby moje slová neprepočula. Nirvana lajdácky pohodila rukou a radšej mi začala vysvetľovať svoj na prvý pohľad zvláštny outfit.

„Pozri, našla som ich na ulici! A nielen tieto jedny, ale rovno šestoro! Šestoro svadobných šiat! Nie je to šialené?!“

Nirvana sa otočila okolo mňa, aby mi predviedla šaty v plnej paráde.

„Boli len trochu zašpinené od mejkapu a tieto majú len nejaké malé hnedé škvrnky. Vyskúšaj si ich!“ nadšene poskakovala, pričom mi podávala jedny s korzetom a s osobitnou sukňou.

Bola som za každú somarinu.

„Dobre, no teraz mi naozaj prezrad', kde si ich splašila? Priznaj sa! Dúfam, že si ich neukradla!“ hrala som pohoršenú priateľku. Nirvana sa začala šklabiť od ucha k uchu. Dlaňami som do nej sotila, aby mi konečne odvetila.

„Nie, čo si malá?! Neukradla som ich, našla som ich, prisahám!“

Zdvihla dva prsty do výšky.

„Ležali pred jedným z tých charitatívnych obchodov, ktoré míňame vždy, keď spolu ideme na verejné záchody.“

Začala som sa vyzliekať, aby som si jedny šaty mohla vyskúšať.

„Tak si ich predsa len ukradla, beštia jedna!“ ziapla som na ňu, no viac priateľsky. Takýmto ráznym tónom sme sa doťahovali už roky.

„Aké kradnutie, moja milá?! Nieкто ich položil v odpadkovom vreci pred charitatívny obchod, to znamená, že ich dotyčná osoba viac nepotrebovala a darovala ich ďalej. Našla som ich, a tak som si ich privlastnila. Nebuzeruj ma už! Nekradnem, odkedy sme sa obe zaprisahali, že to už robiť nebudeme!“

Nirvana sa pokúšala zmeniť tému: „Môžeme ich predat', čo ty na to? Možno nám z toho kvapne zopár libier na žrádlo!“

Infantilne sa tešila. Pomohla mi zapnúť korzet, na ktorý som síce nemala prsia, ale celkový výsledok bol aj tak super.

Šli sme sa ukázať ostatným obyvateľom squatu, ktorí na dvore v starom sude zapálili oheň. Chceli opekať. Až dolu sa priateľka dozvedela o jedle, ktoré sme s Gumom priniesli. Skutočný pôvod darčkového koša som poznala iba ja. Nirvana sa okamžite vrhla na balíček orieškov, ktorých meno som dnes čítala prvý raz. Zbožňovala takéto hlúposti. Ja som, bohužiaľ, na orechy mala alergiu.

Chalani skoro padli na zadok, keď sme sa im predviedli v nezvyčajných šatách. Siahla som po plechovici piva, ktorú som do seba na jeden šup prevrátila. Nahlas som si grgla a obecnosť mi uznanlivo zatlieskalo. Ústa som si utrela do bielej látky. Viem, že by som nemala piť alkohol. Keď už nie kvôli liekom, tak aspoň pre sľub, ktorý som si dala do budúcnosti. Ten malý výtržník v mojom vnútri ma však stále pokúšal. Popravde som piť ani nechcela. Alkohol mi veľmi nechutil, ale prostredníctvom neho som na chvíľu dokázala zabudnúť na všetky problémy. Chcela som si vziať druhé pivo, keď ma náhle zastavil Colin.

„Prestaň, Melody! Zase sa povraciaš, keď budeš piť tak rýchlo!“ šeptal nahnevane, vytrhávajúc mi plechovicu z ruky. Odtlačila som ho od seba. Ignorovala som ho. Alkohol z prvého piva mi začal mierne motať jazyk, pretože som ho vypila na lačný žalúdok. Musela som vyzerat' úboho, keď som spadla na zem. Plazila som sa k ďalšiemu pivu, napodobňujúc zombíka, ktorého cieľom bola ďalšia obeť.

Prichádzal večer a s ním aj punkeri z iných squatov. Niekomu sa podarilo napojiť na elektrickú sieť v susednej hale, v ktorej sa len prednedávnom skončila prevádzka. Zapla sa hudba a s rastúcim množstvom skonзумovaného alkoholu sa začalo aj tancovať. Pogo, agresívny tanec punkerov, pri ktorom mohol mať nezainteresovaný človek pocit, že ľudia do seba nekontrolovateľne vrážajú, alebo dokonca, že sa medzi sebou bijú. V skutočnosti išlo len o vyjadrenie výtržnickej slobody pohybom, ktorému neboli určené žiadne pravidlá.

S Nirvanou sme skákali ako pojašené. Naše biele a naozaj veľmi neobvyklé šaty pútali pozornosť skoro každého.

Priateľka dokonca dostala žiadosť o ruku. Lenže v takomto stave sme podobné hlúposti nebrali vážne. Ani neviem, kedy som z piva prešla na vodku. Až keď mi prišlo zle, zvracajúc som si uvedomila, že som zase všetko pokašľala. Výčitky svedomia mi hovorili, že som kedysi mala radšej zgegnúť. Nezaslúžila som si, aby mi lekári zachránili život. Prečo ho zachránili práve mne? Nechcela som žiť, nechcela som prežiť a toľko iných by chcelo...

Dnes vo mne alkohol nespôsobil blahodarný pocit zabudnutia, ako to bolo zvyčajne, práve naopak. Dnes ma trápila minulosť väčšmi ako kedykoľvek predtým. Po tom, ako som v kúte sedela vo vlastných zvratkoch, po mňa prišiel Guma.

„Idem domov. Mám ťa vziať so sebou, alebo si chceš ďalej kurviť život týmto spôsobom, Melody?“

Natiahla som k nemu obe ruky. Pokúšala som sa vstať, ale nohy sa mi od seba rozchádzali. Colin mi pomohol vstať a odviezol ma k svojmu autu. Ani neviem, ako som sa ocitla v jeho kúpeľni. Rozopínal mi korzet a nahú ma postrčil pod sprchu. Pamätám si, ako ma osprchoval studenou vodou, ktorá ma prebrala. Opäť som musela zvracať. To bola daň za moju hlúposť.

Zobudila som sa nadržanom s príšernou bolesťou hlavy. Bola som nahá a Guma sa na mňa zozadu tlačil. Pokúšala som sa spraviť si poriadok v myšlienkach a spomienkach. Bolesť bola trestom za to množstvo alkoholu. Nepamätala som si, či som s Colinom mala sex, alebo nie. Siahla som si do lona. Hmatom som sa pokúšala prísť na to, či sa medzi nami niečo stalo. Vedela som, že musím vstávať do práce, inak ma vyrazia i z tohto zamestnania. Pokúsim sa o nový začiatok. Dnes. Dnes to už určite vyjde. *Sľubujem!*

Horko-ťažko som sa vykotúľala spod deky, pod ktorou ma Guma objímal. Chcel ma zadržať, ale našťastie uznal, že musím odísť do práce. Necítila som sa dobre, ale bola som si na vine celkom sama.

Colin sa mi chcel silou-mocou zapáčiť. Vstal, uvaril mi kávu a stále rozbitú ma zaviezol do zoologickej záhrady. Nemusel to robiť, ale urobil to. Nevyčítal mi včerajšok, nepoučal ma o mojom nevhodnom konaní a celý čas sa správal milo. Aj napriek tomu som ho stále neznášala. Prakticky som ho využívala. Nenávidela som sa za to, ale asi mi to tak vyhovovalo. Aspoň zatiaľ, pretože doteraz sa ma nedotkol.

„Zavolaj mi hodinu pred koncom zmeny. Prídem po teba, ak sa bude dať,“ vyslovil, keď zastal pred vstupom pre zamestnancov. Dal mi mentolovú žuvačku, pretože z úst mi stále vychádzali nepríjemné alkoholové výpary.

„Nezavolám! Nemám kredit. Prídem busom,“ vyslovila som podráždene. Chcela som vystúpiť, prekážala mi jeho prítomnosť. Lenže mne momentálne prekážal celý svet, nielen on. Poznala som tieto svoje poalkoholové stavy príliš dobre.

„Kredit ti dobijem, zavolaš mi, dobre?“ prihovárал sa s toľkou láskou. Mykla som plecami. Bez jasnej odpovede som odchádzala. V duchu som obdivovala jeho trpezlivosť. A predsa to bola práve táto arogancia a ignorancia, ktorou som si vždy dokázala nabaliť týpka. Chlapov vždy budú baviť tie dievčatá, ktoré predstierajú nezáujem. A taká som bola aj ja. Len s tým malým rozdielom, že pri Colinovi som hrať ani veľmi nemusela.

Najbližších šesť hodín som fackovala s lopatou a fúrikom. Zbieranie zvieracích výkalov nebola žiadna výhra, ale človek pri takejto robote nemusel veľmi premýšľať a nemal čo pokaziť. Pravda bola taká, že som milovala zvieratá. Väčšina z nich sa dala bez problémov pohladkať. Veľmi som túžila vlastniť psa. Pravidelne som navštevovala útulok a s mojím favoritom som chodievala na dlhé prechádzky. Sľúbila som si, že jedného dňa, keď zmením svoj život k lepšiemu, adoptujem si ho. Ale na to potrebujem stabilný životný štýl a dobrý príjem, aby som sa o neho vedela patrične postarať. Pri adopcii tiež treba zaplatiť určitú sumu útluku ako malé odstupné za lekárske náklady, potravu a ďalšie výdavky. Považovala som to za správne, pretože takýmto spôsobom sa zvieratá dostali väčšinou do dobrých rúk. Človek, ktorý by túto sumu nedokázal zaplatiť na začiatku, by neskôr určite nemal ani peniaze na potravu či zverolekára. Neskôr sa skúsím spýtať Colina, či by sme si môjho miláčika nemohli adoptovať spoločne.

Išlo o dvojročné miešanca nemeckého ovčiaka a zlatého retrívera. Poznala som ho od šteniatka. Nik ho, bohužiaľ, nechcel, pretože tento psík mal veľmi silný podkus a ľudia ho preto považovali za škaredého. Ja som ho práve pre túto jeho estetickú chybu zbožňovala. Volala som ho Papuľka a ak som niekoho na tomto svete skutočne bezpodmienečne milovala, bol to práve tento psík, ktorý mi všetku lásku nezištne opätovoľoval.

Papuľku som nevidela dobré dva týždne. Pre tie prekliate verejnoprospešné práce som naňho nemala čas, ale dnes ho pôjdem pozrieť. Kúpim mu psiu maškrtu. Tie som kedysi v obchode kradla, ale chytili ma. Už nekradnem. Budem sa pokúšať o nový začiatok dovtedy, kým sa mi to jedného dňa nepodarí.

S predsavzatím, že si Papuľku jedného dňa osvojím, som po práci v zoo naklusala so psou maškrtkou v ruke do útulku. Zamestnanci ma už poznali. Nikdy mi nedali pocítiť, že som nejaká divná. Mali ma radi a ja som sa, v rámci mojich možností, snažila k nim správať slušne. Pomáhala som im čistiť voliéry a rovnako som chodievala prevetrať nechcených psíkov.

„Papul'ka pôjde o týždeň do nového domova. Konečne!“ oznamovala mi Gabby natešene, keď som okolo nej prechádzala s mojím miláčikom na vôdzke.

„Moja Papul'ka?“ s prísne vystretým prstom som ukazovala na poslušne sediaceho psíka vedľa mňa. Ani neviem prečo, zrazu sa mi chcelo plakať. Vždy, keď som si robila nejaké plány do budúcnosti, prišlo niečo, čo mi zrútilo všetky sny. Len tak... Hlavne, že to prišlo rýchlo a bolestivo.

„Ja si ho nedám! Vezmem si ho ja! Už bývam v byte, zajtra si ho prídem vziať a povedzte tej rodine, že Papul'ka hoci aj zomrel, alebo niečo iné! Nech si vezmú napríklad Lory, alebo Bena!“ nariekala som, pričom som stále objímala nechápavého chlpača.

„Ja som si myslela, že sa budeš tešiť, Melody,“ vyriekla skromne Gabby, ktorá práve umývala psie misky. Zastavila vodu a prišla ma utešiť.

„Papul'kovi bude dobre, Melody. Dopraj mu to. Zaslúži si to. Takmer dva roky ho nikto nechcel. Nik ho neľúbil okrem nás v útulku a teba. Teraz bude mať nový život. Bude milovaný každý deň. Nebude odkázaný len na málo okamihov lásky, ktoré sme mu mohli dať tu. Chápeš to, že?“

Gabby mala pravdu, ale aj tak som zúrila. Nečakala som, že mi ho niekto raz zoberie. Prakticky som ho považovala za svojho. Naučila som ho chodiť na vôdzke, aportovať, urobiť mŕtvolku a všetky základné povely. Chcela som ho predsa ja. Plánovala som mu dať nový domov. Raz... Raz, keď budem pripravená. Čakala som príliš dlho. Moja lajdáckosť sa mi opäť raz vypomstila. Zase som niečo potentovala, ako som to mala už pravidelne vo zvyku. Asi sa od žiaľu zase opijem!

„Kedy si ho prídu vziať?“ vyprskla som na staršiu ženu, ktorá sa bez nároku na honorár chodievala starať o zvieratá v útulku.

„Prezradím ti to, keď mi sľúbiš, že nebudeš robiť scény. Viem, že chceš v ten deň prísť, aj keď si myslím, že by si nemala, lebo budeš len zbytočne smútiť.“

Gabby ma pohladila po farebných, aj keď už značne vyblednutých vlasoch, stiahnutých do obrovského, zanedbaného drdola.

„Sľubujem ti všetko na svete, že sa budem správať slušne, len chcem vedieť, ku komu pôjde. Chcem ich vidieť. A... a ešte sa s ním musím rozlúčiť, prosím!“ fňukajúc som si opierala líce o hrudník môjho miláčika, ktorý sa mi snažil oliznúť uplakanú tvár.

Zronenú a smutnú ma prišiel vyzdvihnúť Colin. Predsa len som mu zavolala.

„Aj tak by sme si ho nemohli vziať, Melody. Na zvieraciú srst' som alergický,“ zaklincoval, keď som mu rozpovedala príbeh o Papul'kovi. Chápala som. Vždy som všetko chápala. Aj fakt, že ma život celý čas len udiera pod pás. Necháva ma nažive, aby som mu poslúžila ako fackovací panák, keď sa potrebuje na niekom vyzúriť. Ale taký bol môj údel.

Colin navaril špagety s mäsovou omáčkou z plechovice. Kúpil sviečky. Lenže namiesto čajových kahančekov omylom priniesol tie, ktoré sa nosia na cintorín. Vedela som, kam sviečkovou romantikou mieri. Ak som chcela zostať v jeho byte s elektrinou a tečúcou vodou, musela som za to zaplatiť. Po večeri som sa snažila utiecť pod deku a tváriť sa, že som strašne unavená. Márna snaha. Len čo sa osprchoval, vliezol za mnou. Začal ma bozkávať na lopatku. Nástoľčivo si ma k sebe pritiahol. Jeho pripravenosť som cítila v blízkosti môjho chrbta. Privrela som viečka a snažila som si predstaviť namiesto neho muža, ktorého som kedysi tak veľmi milovala. Fungovalo to len do okamihu, kým Colin neprehovoril. Pýtal si povolenie, ktoré som mu dala. Nežne ma položil na lopatky. Pokúšala som sa pretvarovať. Našťastie, miestnosť osvetľovalo len niekoľko náhrobných kahancov. Moja ľahostajnosť voči nemu sa nedala s presnosťou odčítať.

Colin mi doprial čas. Nenáhlil sa. Dovolila som mu dotýkať sa ma po celom tele. Jediné, čo som nestrpela, boli jeho bozky na perách. Pri nich som sa automaticky odvrátila do strany. Poprosila som ho o strpenie. Vedel, že ho neľúbim, ale videl moju snahu. To, že sa schyľovalo k dobrovoľnému sexu, som nepovažovala za veľkú tragédiu. Nebolo by to prvý raz, čo sa s niekým vyspím len tak. Aj tak som pri sexe nikdy nepocítila akékoľvek potešenie, preto som nevelmi chápala, prečo sa za týmto telesným aktom ľudia tak besnia.

Vyskúšala som to mnohokrát s rôznymi mužmi, no i napriek tomu vo mne nikdy nikto nezapálil ten povestný plameň túžby. Z myšlienok ma prebral pocit, keď Colin do mňa vnikol. Nebolelo to, ale nebolo to ani príjemné. Bolo to také nijaké. Guma hlasno vzdychal. Jeho vážna tvár mi pripadala smiešna. Privrela som viečka a pokúšala som si predstaviť jeho – Thea. Jeho pekné veľké oči, ktoré mi vždy dopriali tichú nádej na lepšiu budúcnosť. Jeho pery, ktoré ma povzbudzovali. Tie jeho dokonalo vykrojené ústa, ktorých pohyb som sledovala zo všetkého najradšej. Nikoho som v živote tak neuznávala ako jeho. Asi som pri spomienke na neho nahlas zavzdychala.

Keď som sa opäť myšlienkami vrátila na zem, Colin práve skončil. Vyznával mi lásku. Jeho spotená pokožka zanechávala na tej mojej neprijemný povlak, ktorý sa mi protivil. V duchu som rákala do sto, potom som sa šla dôkladne

osprchovať. Našťastie sa mi nehnusil až tak veľmi. Vedela som, že to pre svoje dobro vydržím. Necítila som absolútne nič, ani bolesť, ani potešenie. Ten akt bol asi taký vzrušujúci ako zavádzanie tampónu. Bola som rada, že nič necítim. Aspoň som sa nemohla citovo pútať. Nenávidela som akékoľvek emocionálne putá. V spomienkach som si opatrovala len to jedno – k Theovi.

Po sprche som sa vrátila ku Colinovi. Pritúlil si ma k sebe a o niekoľko minút spokojne zaspal. Keď už tuho spal, odťahla som sa a pokúšala som sa zaspáť aj ja. V spoločnosti spomienok na iného muža.

Kapitola 5.

Na druhý deň som si zašla do squatu po veci. Šla som sama a v čase, keď bol Colin v práci. Pri balení som objavila stratenú vizitku muža s vybieleným chrupom, ktorý mi prisľúbil kariéru speváčky. Už celé dni sa pohrávam s myšlienkou, že by som to naozaj mohla skúsiť. V ponúknutej šanci som videla potenciálny začiatok môjho nového života. V jednej ruke som zvierala mobil a v druhej malú kartičku. Nahlas som si trénovala milý spôsob komunikácie cez telefón. Nakoniec som vytukala jeho číslo.

Srdce sa mi od trémy stiahlo do malého, rýchlo bubnujúceho uzlíka, aj keď som nebola ten typ človeka, ktorý sa zvykol pred niekým hanbiť. Telefón zvonil dlho, lenže na druhej strane to nikto nebral. Položila som. Uľavilo sa mi, aj keď som bola sklamaná. Vzápätí mi neznáme číslo volalo späť. Ak to nebude polícia, tak to bude určite ten z televízie. Zodvihla som. Muž na druhej strane sa predstavil a bleskurýchlo niečo vyslovil. Rozumela som z toho len slovo *manažment*.

„Dobrý... to som ja. Áno, tá pouličná speváčka. Dali ste mi vizitku, aby som sa ozvala. Spomínate si na mňa?“ pokúšala som sa hovoriť škrobene, dokonca som mu aj vykala. Na druhej strane zostalo ticho. Až po niekoľkých trápnych sekundách prehovoril.

„Jasné, že si takéto dôležité okamihy pamätám. Vy ste ten talent, ktorý som objavil predvčerom pred operou... No čo, ako ste sa rozhodli, ideme do toho?“

Rozprával tak sladko, že mi bolo až blbé povedať mu pravdu, ale musela som.

Nie. Zmýlil si si ma, ty úlisný zubáč! Svoju myšlienku som však radšej ticho prehltla.

„Nie, to nie som ja, kámo! Oslovil si ma pred metrom už dávnejšie. Som tá...“

Čo teraz povedať? Tá s farebnými vlasmi, alebo tá punkerka?

„Som predsa tá punkerka s farebnými vlasmi. Páčilo sa ti ako spievam.“ Dlaňou som si udrela po čele. Zase som mu drzo tykala. Najtrápnejšie bolo, že on na mňa očividne už zabudol. Ale veď ako inak, zase som si dopriala až príliš veľa času, tak prečo sa čudujem? Hádam ma už ani nechce. Podľa toho, ako sa práve preriekol, vidno, že nezaháľal a hľadal aj ďalšie talenty.

„Jáj, jasné, už viem! To vám teda trvalo, zavolať naspäť, slečna! Nože, buďte taká láskavá a pripomeňte mi vaše meno...“

Celý rozhovor bol veľmi formálny, nič pre mňa, ale bola som rozhodnutá ísť touto cestou.

„Melody, volám sa Melody Blairová.“

Muž na druhej strane linky moje meno ešte raz zopakoval a podľa zvukov v pozadí si pravdepodobne niečo zapisoval.

„Takže, Melody, čo keby sme sa stretli na budúcu sobotu? Vyhovuje vám to? Chcel by som vás ešte raz počuť a potom vás zaradíme do niektorého živého vysielania.“

Prikyvovala som, ako keby ma mohol vidieť. Nadiktoval mi adresu, ktorú som si narýchlo poznačila fixkou na stehno.

„Prineste si so sebou nejaké zaujímavé oblečenie, niečo naozaj výrazné a extravagantné. Spoločne vám vyberieme outfit vhodný na pódium,“ prízvukoval Aron Key stále milo. V skutočnom živote by som takéto vtierky poslala do...

Keď sme sa rozlúčili, prepísala som si adresu na zdrap papiera. Nechcelo sa mi veriť, že tam len tak prídem a hneď ma zaradia do nejakej šou. To som až taká dobrá, či čo? Prečo ma potom ešte neobjavila nejaká naozaj veľká hudobná spoločnosť? Doteraz som síce dostala niekoľko ponúk, ale boli to len treťotriedne hudobné spoločnosti, ktorým nešlo ani tak o umelca, ako o ich skorý čistý zisk. No neriešila som to ďalej. Asi mám konečne šťastie. Teraz. Lepšie teraz, ako nikdy.

Zbalila som sa do dvoch igelitiek. Všimla som si, že dvojce ďalších svadobných šiat, ktoré Nirvana priniesla do squatu, ležali špinavé a dotrhané na podlahe. Bola ich škoda, lebo aj keby sa vyprali, už by aj tak zostávali navždy znehodnotené.